

ויבינו במקרא – האזינו

לבג - פי נשם יה-יה אקרא קבו גדל לא-להינו

'הבו' במלרע ולא במלעיל ומ"מ אין בזה שינוי משמעות.

לבד - הצור תמים פעלו פי כל-דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא

יזהר להפסיק בתיבת 'הצור' כמשפט הפשטא, ולולי זה יובן מקריאתו שכונת הפס' לומר שהצור הוא תמים, אך כונת הפס' כאן לומר שפעלו תמים וזה יובן רק אם יפסיק כדן כנ"ל.

לבה - שחת לו לא בניו מומם דור עקש ופתלתל

יפסיק בתיבת 'לא' יותר ממה שהפסיק בתיבת 'לו' שלא ישמע 'לא בניו מומם' כאילו לבניו אין מום וכונת הפס' היא בדיוק להפך וה'לא' מסב על ה'שחת לו' כלומר 'לא שחת לו' כמבואר בת"א ועי' ברש"י שהסכים עמו.

לבח - בהנחל עליון גולם בהפרידו בני אדם יצב גבלת עמים למספר בני ישראל

יזהר להפסיק בתיבת 'עליון' ולא בתיבת 'בהנחל', והעושה כן ישמע ממנו שהוא הנחיל את העליון שבגוים, וכונת הכתוב היא שהעליון הנחיל.

לבי - ימצאהו בארץ מדבר וכתהו ילל ישמן סבבנהו יבוננהו יצרנהו פאישון עינו

יזהר לא לבלוע הה'ה' של יסבבנהו ויבוננהו ויצרנהו, ולדוגמא אם יבלע ויקרא יסבבנו יובן יסובב אותנו.

לבג - פנשר יעיר קו על-גזליו ירחף נפש פנפיו יקחהו ישאהו על-אברתו

יבטא היטב העי"ן של תיבת 'יעיר', שהקוראה כאל"ף משנה למשמעות 'אור'.

לביב - יה-יה ביד בנתנו ואין עמו אל נכר

יזהר להפסיק בשם הוי"ה ולא בתיבת 'ביד', ובלא"ה יובן שה' לבדו הנחה אתו, אך האמת היא שה' הנחה את ישראל לבדם. | 'ינחנו' עם דגש בנו"ן [השנייה] שברפה פירושו ינחה אותנו ולא אותו.

ל,יד - חמאת בקר וחלב צאן עם-חלב פרים ואילים בני-בשן ועתודים עם-חלב כליות חטה ודם-ענב תשתה-חמר

יזהר לא לבלוע האל"ף של תיבת 'חמאת', שהקורא 'חמת' משנה למשמעות של 'כעס'. | וחלב' הוא'ו' בפתח ולא בשוא, ואין בזה שינוי משמעות. | יפסיק בתיבת 'ועתודים' יותר מכל ההפסקות שלפניו, כמשפט הזקף שמפסיק יותר מכל הטעמים מלבד אתנה, ובלא"ה יובן ש'חלב כליות חטה' היה רק עם האלים והעתודים, ובאמת הוא היה עם כל הנ"ל.

לבטו - וישמן ישרון ויבטט שמנת עבית פשית ניטש ליה עשהו וינבל צור ישעתו

יבטא היטב העי"ן של 'עבית', שהקורא כאל"ף למשמעות של תאוה¹ יפסיק בתיבת 'ויטוש' כמשפט הפשטא, ובלא"ה לא יורגש חסרון תיבת 'את' ויובן שהא-לוה הוא הנוטש, והחמור מכך שע"ז יובן מהמשך מתיבת 'עשהו' שיש עושה ל'א-לוה' חלילה.

לכג - ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם פי דור תהפכת המה בנים לא-אמן גם

הה"א שב'תהפכת' בשוא נח ולא בפתח, ומ"מ אין בזה שינוי משמעות.

לככא - הם קנאוני בלא-אל בעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא-עם בגוי נבל אכעיסם

יזהר לבטאות האל"ף שבתיבת 'קנאוני' שלא יקרא 'קינאוני'. | 'ואני' הוא'ו' בפתח ולא בשוא ומ"מ אין בזה שינוי משמעות.

לכלה - לי נקם ושלם לעת תקמוט רגלם פי קרוב יום אידם וקש עתדת למו

'תמוט' בטי"ת ולא בתי"ו, והשינוי משמעות גדול.

מפטירין וידבר דוד - שמואל ב כב,א - סוף הפרק

כללי - השירה הזאת מקבילה למזמור יח' בתהילים, וכדרך המשוררים ישנם שינויים קלים משירה לשירה, ע"כ ישים לב שלא יערה את של זה בזה'.

כבז - בצר-לי אקרא יה-יה ואל-א-להי אקרא וישמע מהיכלו קולי וישועתי באזניו

יזהר לא לבלוע העי"ן שבתיבת 'ושועתי' שלא יקרא 'ושנתי'.

¹ ואף שהוא בבי"ת וכמו 'לא אבה ה' השחיתך' בדברים י, ועוד רבים.

כב, ח - (ותגעש) ויתגעש ותערעש הארץ מוסדות השמים ירגזו ויתגעשו פי-תרה לו
יזהר לא לבלוע העי"ן שבתבת 'ותרעש' שלא יקרא 'נתרש', והוא שינוי משמעות גמור לפעולת ירושה.

כב, יב - וישת חשך סביבתיו ספות חשרת-מים עבי שחקים

יזהר להפסיק בתיבת 'סביבתיו' יותר ממה שהפסיק בתיבת 'חשך', שכן פירוש הפס' הוא שהשית את החשך שיהיה לסכות כמבואר ברש"י, ואם יפסיק יותר בתיבת 'חשך' יובן מקריאתו שאלו שני דברים האחד הוא שהשית חשך והשני שסביבותיו היו סכות, וזה אינו כנ"ל.

כח, יד - ירעם מן-שמים יה-נה ועליו יתן קולו

יזהר לבטאות העי"ן שבתבת 'ירעם' שלא יקרא 'ירם' והוא שינוי משמעות גמור.

כח, כט - כי-אתה נירי יה-נה ויה-נה נגיה חשקי

יזהר לבטאות המפיק בתיבת 'יגיה'².

כח, מז - מי-יה-נה וברוך צנרי ויגם אלהי צור ישעי

'וירם' בקובץ ולא בחולם, ומ"מ אין בזה שינוי משמעות³. | יזהר לתת את הפסקת הטרחה בתיבת 'א-להי', ואם יתננה בתיבת 'צור' יוכל להתפרש חלילה שאלהי העם צור, הם ישעי.

קריאת התורה למנחה של שבת

לג, ו - יתי ראובן ואל-יגות ויהי מתיו מספר

'ימת' בחולם ולא בשורוק ומ"מ אין בזה שינוי משמעות.

לג, ז - ונאת ליהודיה ניאמר שמע יה-נה קול יהודה ואל-עמו תביאנו ידיו רב לו ועזר מצריו תקנה

ידגיש את הנו"ן שבתבת 'תביאנו', שברפה פירושו תביא אותנו וכאן פירושו תביא אותו.

---

² שלא מפיק הוא מלשון הגהה מטעות וכאן הוא מלשון נגה – אור, ואף שלשון הגהה מטעות לא נמצאת במקרא והוא רק מלשון חכמים, מ"מ לעד"ן שגם זה יחשב לשינוי משמעות להחזיר עליו, שכן הסיבה שמחמירים בטעות שיש בה שינוי משמעות הוא מחשש השומעים הטועים, וודאי שאף בכה"ג החשש קיים, וידי"נ הרה"ג אריאל רחמים שליט"א האירני שאדרבא בעל הערוך (בערך גה) פירש שהגהה במוכן של תיקון טעות מקורה מנגה – אור, ויש שפירשו את הקישור בין אור לתיקון טעות שבתחילה השתמשו במילה זו לחיזוק אותיות דהיות שזה אכן קרוב למוכן 'אור', ואח"כ חלה 'התפתחות' בשפה שהשתמשו במילה זו גם לתיקון טעות שכן זו פעולה דומה לחיזוק אות שנמצאת בתהליך דהייה. על כל זה בספר 'עמודים בתולדות הספר העברי' פ"א סע' ה (נמצא באוצה"ח). ודפח"ח. ומ"מ לעד"ן שעדיין יש כאן חשש שינוי משמעות ומאותו נימוק שכתבתי בתחילה, שכן כל השומע 'יגיה' ללא מפיק יקשר להגהה מטעות, ועל אף שלדברי הערוך הנ"ל אדרבא הוא הטועה, מ"מ רב ככל החכמים בני זמנינו אינם מודעים לדבריו, אלא סבורים שאלו שתי תיבות שונות, וא"כ לכא' חומרת 'שינוי משמעות' עדיין קיימת וצ"ע למעשה.

³ שמצינו כו"כ מקומות שהם מתחלפים כגון בתיבת 'וימת' ו'ישב' ועוד.